

1921 Nov 12 ILO Genève

191 Konvensjon 12 om ulykkestrygd i jordbruket.

Revidert ved konvensjonene om revisjon av sluttbestemmelsene 9. oktober 1946 og 26. juni 1961.

Oversettelse

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse

som av Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå er blitt sammenkalt i Geneve,

og har trådt sammen til sin tredje sesjon den 25. oktober 1921, og

som har besluttet å vedta visse forslag når det gjelder beskyttelse av arbeidstagere i jordbruket mot arbeidsulykker, som hører inn under punkt 4 på dagsordenen, og

som har bestemt at disse forslag skal ha form av en internasjonal konvensjon,

vedtar følgende konvensjon som skal benevnes Konvensjonen om ulykkestrygd i jordbruket, 1921, for ratifikasjon av medlemmene i Den internasjonale arbeidsorganisasjon i samsvar med reglene

i Den internasjonale arbeidsorganisasjons konstitusjon:

Art. 1. Ethvert medlem av Den internasjonale arbeidsorganisasjon som ratifiserer denne konvensjon, forplikter seg til å la de lover og bestemmelser som hjemler erstatning for arbeidere for personlig skade som rammer dem ved ulykke som skriver seg fra eller hender mens de er i arbeide, gjelde også for alle lønnsarbeidere i jordbruket.

Art. 2. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal på de vilkår som er fastsatt i Den internasjonale arbeidsorganisasjons konstitusjon oversendes Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering.

Art. 3. 1. Denne konvensjon skal tre i kraft fra den dag to medlemstaters ratifikasjon er blitt registrert av Generaldirektøren.

2. Den skal være bindende bare for de medlemstater som har fått sin ratifikasjon registrert i Det internasjonale arbeidsbyrå.

3. Deretter skal konvensjonen tre i kraft for alle medlemstater den dag da deres ratifikasjon er registrert i Det internasjonale arbeidsbyrå.

Art. 4. Så snart to medlemstater har latt sin ratifikasjon registrere hos Det internasjonale arbeidsbyrå, skal Generaldirektøren underrette alle organisasjonens medlemstater. Han skal likeledes underrette dem om senere ratifikasjoner av andre medlemstater.

Art. 5. Med de forbehold som er tatt i artikkel 3 forplikter hver medlemstat som ratifiserer denne konvensjon, seg til å iverksette reglene i artikkel 1 ikke senere enn 1. januar 1924, og iverksette de tiltak som er nødvendig for å gjøre disse regler effektive.

Art. 6. Hver medlemstat som ratifiserer denne konvensjon plikter å gjøre den gjeldende for sine kolonier, protek-

torater og besittelser i samsvar med reglene i artikkel 35 i Den internasjonale arbeidsorganisasjons konstitusjon.

Art. 7. En medlemstat som har ratifisert denne konvensjon kan si den opp etter utløpet av en 10-års periode etter den dag den først trådte i kraft ved å sende melding om dette til Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering. Slik oppsigelse trer ikke i kraft før ett år etter den dag den ble registrert ved Det internasjonale arbeidsbyrå.

Art. 8. Når Styret i Det internasjonale arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal Styret fremlegge for Generalkonferansen en rapport om hvordan denne Konvensjon har virket, og skal undersøke om det er ønskelig å sette spørsmålet om å revidere eller endre konvensjonen opp på Konferansens dagsorden.

Art. 9. Den engelske og den franske versjon av denne konvensjons tekst har samme gyldighet.